

ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์

ENGLISH FOR HISTORICAL TOURISM

¹ลลิตา พิมรัตน์

¹Lalita Pimrat

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ประเทศไทย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

giftzzy@gmail.com

Received September 10, 2021; Revised November 2, 2021; Accepted December 1, 2021

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งศึกษาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ที่จำเป็นเพื่อการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจของประเทศไทย โดยศึกษาทักษะที่สำคัญของภาษาอังกฤษและบูรณาการกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ของไทย จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า การฟังคือการรับข้อมูลจากผู้อื่นด้วยการฟังและเข้าใจความหมายตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การพูดที่ประสบผลสำเร็จในการสื่อสารนั้นต้องมีความชัดเจนในการออกเสียง ไม่คลุมเครือและมีความเหมาะสมตามสถานการณ์ การอ่านคือ การรับข้อมูล ทางสายตาด้วยการแปลความหมายของสระพยัญชนะ สัญลักษณ์ต่างๆ เป็นความหมาย การเขียนคือการถ่ายทอดความคิดเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายเพื่อให้บุคคลอื่นได้อ่าน ได้ศึกษาและเพื่อรักษาความรู้ไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลา แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจของประเทศไทยได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวเมืองโบราณจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เช่น เจดีย์พระศรีสุริโยทัย วัดใหญ่ชัยมงคล วัดพนัญเชิงวรวิหาร วัดสุวรรณดารามราชวรวิหาร เป็นต้น

คำสำคัญ : ภาษาอังกฤษ, การท่องเที่ยว, ประวัติศาสตร์

---

¹ นิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Abstract

This academic article aims to study the four skills of English language usage including: listening, speaking, reading and writing that is essential for tourism and interesting historical tourist attractions in Thailand by studying the essential skills of the English language integrating with the historical tourist attractions sites in Thailand. The findings of this study were as follows. Listening is to receive information from others by listening and synonymously understanding the same meaning between speakers and listeners. Successful speaking in communication must be clear in pronunciation, not ambiguous and suitable for the situations. Reading is to visually receive information through interpreting vowels, consonants, various symbols into meanings. Writing is to relay thoughts in letters to convey meaning to others to read, study and to preserve the knowledge not to be lost over time. The interesting historical attractions sites in Thailand include the attractions in the ancient city of Ayutthaya Province such as Chedi Phra Si Suriyothai, Wat Yai Chaimongkol, Wat Phanan Choeng Worawihan, Wat Suwan Dararam Ratchaworawiharn etc.

Keywords: English, Tourism, History

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารอย่างกว้างขวางในหลายๆ ภูมิภาคของโลก แม้ในกลุ่มประเทศอาเซียน ก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร การติดต่อ การค้าขายและการท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ ในบทความนี้ใคร่ขอนำเสนอเรื่องภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยเน้นทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวทางวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ศิลปวัฒนธรรมสมัยต่างๆ ของประเทศไทย อาทิ สมัยกรุงสุโขทัยสมัยกรุงศรีอยุธยา สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ ซึ่งมี 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยทักษะแต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

ทักษะการฟัง

ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะที่ต้องสื่อสารมากกว่าสองคนขึ้นไป ระหว่างผู้พูดหรือผู้ส่งสารกับผู้ฟังหรือผู้รับสาร เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถโต้ตอบได้สนทนาได้สื่อสารได้เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ดังนั้น ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น การฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจังเพื่อบรรลุเป้าหมายของสื่อสารในเรื่องนั้นๆ การฟังเป็นทักษะเชิงสร้างสรรค์ (Creative Skill) การทำความเข้าใจคำพูด ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ผู้พูดเปล่งออกมาอย่างมีความหมายแล้วนำมาแปลเป็นความหมาย ซึ่งบางครั้งความหมายที่แปลอาจจะไม่ตรงกับความหมายที่ผู้พูดพูดออกมาก็ได้ทั้งนี้เนื่องจากผู้ฟังอาจจะไม่ชินต่อภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูด (Rivers, 1980, p.16) หลักการสอนการฟังเพื่อให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ฟังได้ดีขึ้น มีดังนี้ 1) การฟังจะต้องมีจุดประสงค์หรือเป้าหมายอย่างแน่นอนและจุดประสงค์นั้นจะต้องสอดคล้องกับหลักสูตร ซึ่งทั้งครูและนักเรียนจะต้องทราบว่าจะฟังนั้นคืออะไร 2) การสอนการฟังเพื่อความเข้าใจนั้น ควรจะเกิดขึ้นทีละขั้นตอนอย่างรอบคอบนั้นคือ ครูจะต้องมีการวางแผนการสอนเป็นอย่างดีการสอนจะต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก 3) การสอนเพื่อความเข้าใจนั้น ตัวนักเรียนจะต้องมีความตื่นตัวในการร่วมกิจกรรมการฟัง ถ้านักเรียนตั้งใจฟังก็จะสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้จากการฟังไปสู่ทักษะอื่นๆ ได้และครูจะต้องให้ข้อมูลย้อนกลับทุกครั้งที่นักเรียนส่งงานหรือผลิตภาษาอันเนื่องมาจากการฟัง เพราะจะช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในทักษะการฟังตลอดไป 4) การฟังเพื่อความเข้าใจครูควรจะทำให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังเสียก่อน เช่น อาจจะให้นักเรียนเขียนเรื่องนั้นมาก่อนหรือไปค้นหาเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ มาล่วงหน้าก่อนการฟัง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนมีความคุ้นเคยและสามารถจำเรื่องที่ฟังได้ดีขึ้น 5) ทักษะการฟังเป็นทักษะรับสาร การที่นักเรียนจะมีความสามารถในการฟังที่ดีนั้นนักเรียนจะต้องได้รับการฝึกให้สามารถจำเรื่องราวและสามารถพูดโต้ตอบได้ทันทีดังนั้นในการฟังจะต้องมีการฟัง การคิดการจดจำควบคู่กันไปด้วยเสมอ 6) ครูจะต้องจำเสมอว่าบทเรียนที่ใช้ฝึกทักษะการฟังนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการฟังไม่ใช่การทดสอบเมื่อนักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดเสร็จครูจะได้มีการตรวจแก้ไข เพื่อให้ทราบว่านักเรียนสามารถฟังได้ดีและมีการพัฒนาก้าวหน้าเป็นลำดับอย่างไร ไม่ควรตัดสินได้หรือตกการพัฒนาทักษะการฟังลักษณะนี้อาจจะให้นักเรียนฟังบทเรียนการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษาด้วยตนเองหรือจัดมุมให้นักเรียนฟังบทเรียนที่ครูเตรียมอุปกรณ์การฟังไว้เมื่อทำเสร็จก็สามารถตรวจคำตอบได้ทันที (Paulton and Bruder, 1976, pp.129-130) ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

1) ขั้นก่อนการฟัง (Pre-Listening Stage) เป็นขั้นเตรียมให้ผู้เรียนมีความต้องการหรือมีความพร้อมที่จะฟัง โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและเกิดความกระตือรือร้นที่

จะฟังครูควรใช้กิจกรรมที่ทำท่าย อาจใช้วิธีระดมสมองคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้รับรู้
อะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวเรื่องจากรูปภาพ แผนภูมิประกอบบทฟังแล้วให้ผู้เรียนบอกว่า
ตนมีความรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังอย่างไรและต้องการรับรู้อะไรเพิ่มขึ้น โดยครูอาจให้
นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังเป็นการให้แนวคิดกว้างๆ ของบทฟังแล้วจึงให้
ผู้เรียนฟังบทสนทนาเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการรับสารนั้น คือ การให้ผู้เรียนมี
ความรู้พอสมควรเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรือเตรียมเนื้อหาให้ผู้เรียนนั่นเอง นอกจากนี้ครูต้อง
เตรียมผู้เรียนให้ความหมายของคำศัพท์สำคัญๆ ที่จะพบในบทฟังตลอดจนโครงสร้างทาง
ภาษาต่าง ๆ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลหรือสารที่จะฟังได้อย่างถูกต้อง

2) ขั้นการฟัง (While-Listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนหรือผู้ฟังทำกิจกรรมการ
ฟังหรือแบบฝึกหัดด้วยตนเอง โดยใช้กลยุทธ์หลากหลายให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การฟัง
การสอนในขั้นนี้มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายจากการฟัง ดังนั้น ก่อนการฟังผู้เรียนควรจะได้
ทราบว่าจุดมุ่งหมายในการฟังนั้นคืออะไร เพื่อผู้เรียนจะได้มีเหตุผลในการฟังและจะได้
กำหนดกลยุทธ์ในการฟังได้ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนหาข้อมูลต่างๆ ตามจุดประสงค์เชิง
พฤติกรรม เช่น ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความตามรูปภาพ ฟังเพื่อเลือกภาพตามเค้าโครงเรื่อง ฟัง
เพื่อเรียงรูปภาพตามบทฟัง ฟังเพื่อต่อเติมภาพให้สมบูรณ์ ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความถูก/ผิด
ตามบทฟัง ฟังเพื่อเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ ฟังเพื่อหาข้อความสำคัญ ฟังเพื่อปฏิบัติ
ตามคำแนะนำหรือขั้นตอนการทำงานหลังจากที่ผู้เรียนทำกิจกรรมตามจุดประสงค์เชิง
พฤติกรรมแล้ว ครูควรให้ผลย้อนกลับทันทีเพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงผลสัมฤทธิ์ของภาระงานที่
ผู้เรียนทำ ผู้เรียนจะได้รู้ว่าตนเข้าใจสิ่งที่ฟังถูกต้องมากน้อยเพียงใด ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้เวลา
อภิปรายข้อผิดพลาดของผู้เรียน โดยครูต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจข้อผิดพลาดของตนด้วย

3) ขั้นหลังการฟัง (Post-Listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการ
ฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่อง ซึ่งรวมถึงการใช้ทักษะสัมพันธ์อื่นๆ ฝึกให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จาก
การฟังมาผสมผสานกับความรู้ความคิดเห็นของตน เพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมอื่นๆตาม
จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย การแก้ปัญหาหรืออาจจะ
เป็นกิจกรรมการถ่ายโอน การเขียน เช่น การเติมแผนภูมิหรือแบบฟอร์มให้สมบูรณ์ การย่อ
ความ การเขียนจดหมาย ฯลฯ ริคสัน (Rixon, 1986:63-73)

วิตโดว์สัน (Widdowson, 1983:59-60) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างคำว่า
การฟังกับการได้ยินไว้ดังนี้คือ การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่า
ประโยคหนึ่งสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไรและเข้าใจว่าประโยคดังกล่าว มี
หน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร อีกนัยหนึ่งคือ การฟังหมายถึงความสามารถที่ผู้เรียนเข้าใจว่า
ประโยคที่ได้ฟังเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้พูดไปแล้วอย่างไรมีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร ซึ่งผู้ฟังจะ
เลือกฟังสิ่งที่เกี่ยวข้องและตัดสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป การได้ยิน (Hearing) หมายถึง
ความสามารถของผู้ฟังที่จะได้ยินหน่วยย่อยของภาษาในรูปของเสียงและอาศัยความรู้ด้าน

ระบบเสียง ไวยากรณ์ของภาษา ผู้ฟังจะนำหน่วยย่อยของภาษามาผูกเข้าด้วยกันเป็นประโยค แล้วทำความเข้าใจความหมายของประโยคนั้น (Busby and Majors, 1987: 25) กล่าวว่าการฟังหมายถึงกระบวนการรับรู้การให้ความสนใจและการแปลความหมายของสิ่งที่มากระทบโสตสัมผัส เป็นการรับรู้สิ่งเร้า โดยตั้งใจแล้วนำมาวิเคราะห์เนื้อหาสาระและแหล่งที่มาของสิ่งเร้าโดยใช้ประสบการณ์ที่มีอยู่ทำความเข้าใจสิ่งเร้านั้นๆ การฟังมีความแตกต่างกับการได้ยิน กล่าวคือ การฟังเป็นการรับสิ่งเร้าที่มากกระทบโสตสัมผัสโดยตั้งใจ แต่การได้ยินนั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

แครชเชน (Krashen, 1983:79-89) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังนั้นหมายถึงการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง (Comprehensible Input) อยู่บังคับให้นักเรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย (Target Language) จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังจะได้มีโอกาสในการรับรู้อาสาพอสมควร วิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนหรือผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เช่น วิธีการที่เรียกว่า (Total Physical Response Method) (T.P.R.M) ของแอชเชอร์ (Asher) นั่นก็คือ ครูใช้คำสั่งกับนักเรียนให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูพูด โดยนักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการฟังไว้ดังนี้

ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ 1) ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) เป็นพฤติกรรมภายในอยู่ในระดับการรับรู้เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยินโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย 2) ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคยและสามารถจับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้ 3) ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่ โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้และสามารถฟังข้อความยาวๆ หลายๆ ประโยคได้เข้าใจ 4) ระดับสื่อสาร (Communication) ในระดับนี้ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำและคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการคาดหมายจากความรู้เดิม นอกจากนี้ยังสามารถที่จะสื่อความหมายกับเจ้าของภาษาได้ด้วย พฤติกรรมขั้นสูงสุดในระดับนี้คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในบทละคร บทภาพยนตร์รายการวิทยุหรือโทรทัศน์ 5) ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) การฟังในระดับนี้ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้อินได้ว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ภาษานั้นใช้ในถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายและความหมายแฝง (Explicit and Implicit) สามารถเข้าใจความแตกต่าง

ของความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง-ต่ำ เสียงเน้นหนักของคำพูดที่ได้ยินและสามารถเข้าใจอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้ จากการศึกษาความหมายของการฟังดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การฟังคือการรับข้อมูลจากผู้อื่นด้วยการฟังและเข้าใจความหมายตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Valetta and Disick 1972, อ้างถึงใน ชูเกียรติจารัตน์, 2535 : 15)

ทักษะการพูด

การพูดคือการส่งสารไปยังผู้รับสารหรือผู้ฟัง เพื่อให้ความเข้าใจตรงกัน รู้เรื่องกันได้ การพูดที่ประสบความสำเร็จคือการพูดอย่างชัดเจนไม่มีความคลุมเครือ นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ต่อไปนี้ (Valetta, 1977:120) ได้กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นแค่เพียงการออกเสียงเป็นคำพูดและการออกเสียงสูง-ต่ำในประโยคเท่านั้น ในระดับหน้าที่ (Function Level) การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่เราพูดออกไป ส่วนในระดับสูงขึ้นไปคือ ในระดับกลั่นกรอง (Refine Level) การพูดจะต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับความนิยมและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา แฮร์ริส (Harris, 1974 : 81-82) ได้กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายโดยทั่วไปเรามุ่งหวังให้ผู้เรียน มีความสามารถในการสื่อสาร โดยการใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ (Formal) สามารถพูดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันถูกต้องและคล่องแคล่ว ซึ่งจะไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกอึดอัดหรือเบื่อหน่าย

พอลสตัน (Paulston, 1988 :57) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อสารมิได้เป็นเพียงการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าหากจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาด้านสังคมด้วย นั่นคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ทางสังคมแต่ละสังคม ยิ่งกว่านั้นการพูดสื่อสารยังรวมไปถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย (Nonverbal-Behavior) ฟินอคชีโรและบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit, 1983:141) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับไว้ดังนี้ 1) ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม 2) บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง 3) ให้นักเรียนถาม หรือตอบคำถามของเพื่อนนักเรียนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน 4) ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่างๆ จากภาพ 5) ให้เล่าประสบการณ์ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ 6) หารายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้ 7) จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนเพื่อใช้ในบทสนทนา เช่น ร้านขายของและร้านอาหารธนาคาร เป็นต้น 8) ให้เล่นเกมต่างๆ ในภาษา 9) ให้โต้ว่าท้อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ 10) ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์ 11) ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ 12) ให้แสดงบทบาทสมมติ

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1992:50) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด และแบ่งขั้นตอนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ การแนะนำความรู้ทางภาษาใหม่ (Introducing New Language) ในขั้นนี้ครูจะแนะนำกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อน โดยที่ครูจะต้องนำเสนอให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมายการใช้ตลอดจนรูปแบบของโครงสร้างนั้นๆ โดยการนำเสนอที่ควรอยู่ในรูปของบริบทการใช้ภาษา เช่น ใช้สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนเล่าเรื่องหรือสถานการณ์เป็นต้น 1) การฝึกภาษา (Practice) ในขั้นนี้ครูจะให้นักเรียนได้ใช้ภาษาแต่ละจะเป็นการฝึกแบบควบคุมการใช้ภาษาตัวอย่างของการฝึกประเภทนี้ได้แก่ การฝึกออกเสียงตามครูกิจกรรมเติมข้อมูลที่ขาดหาย เกมการฝึกพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมา กิจกรรมปฏิสัมพันธ์อื่นๆ เป็นต้น 2) กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่มีลักษณะสมจริง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อิสระมากขึ้น ตัวอย่างของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารได้แก่ กิจกรรมการแก้ปัญหาการแสดงบทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2531:77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า หลักจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่างๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริงๆ ในขั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูดและควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนได้ฟังมาก่อนเพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติความคิดรวบยอดที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่างๆ ที่ได้ยิน เมื่อเรียนพร้อมที่จะพูดผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมาย และสื่อความหมายได้ถูกต้องหน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดมี 2 ประการ คือ 1) ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจและแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน 2) ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุนและทบทวนการพูดของผู้เรียนและมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอองค์ประกอบของทักษะการพูด ได้แก่ 1) การออกเสียง (Pronunciation) ซึ่งหมายถึง การออกเสียงสระ (Vowel Sounds) เสียงพยัญชนะ (Consonant) การเน้นเสียง (Stress) การออกเสียงสูง-ต่ำในประโยค (Intonation) การเชื่อมเสียงหรือการโยงเสียง (Linking or Blending) และรวมทั้งการหยุด (Pause) ระหว่างกลุ่มของเสียงหรือของคำที่เรียกว่า (Juncture) 2) โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) คือ กฎการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของคำหรือการรวมคำให้เป็นประโยค 3) คำศัพท์ (Vocabulary) คือ คำภาษาอังกฤษชนิดต่างๆ ที่ผู้เรียนควรเรียนรู้และใช้ได้ถูกต้อง 4) ความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency) คือ ความสามารถที่จะพูดภาษาได้ดีมาก 5) ความเข้าใจ (Comprehension) ซึ่งหมายถึง ปริมาณและคุณภาพของความเข้าใจของผู้ฟังตามคำพูดออกไป (Harris, 1974 :81-82)

ออลเลอร์ (Oller, 1979:920-326) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของภาษาพูด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้ 1) สำเนียง (Accent) 2) ไวยากรณ์ (Grammar) 3) ศัพท์ (Vocabulary) 4)

ความคล่องแคล่ว (Fluency) 5) ความสามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น (Comprehension) นอกจากนี้ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงใน English Is Fun เล่ม 4 2526:183) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการพูดไว้ดังนี้ 1) ใช้ภาษาถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนด 2) พูดถูกต้องชัดเจน 3) ใช้ลีลาและระดับเสียงถูกต้อง 4) เข้าใจคำถามและได้ตอบได้ถูกต้อง จะเห็นว่าการกำหนดเกณฑ์การพูดจะให้ความสำคัญทั้งด้านความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่อง (Fluency) ในการใช้ภาษาจากการศึกษาความหมายการอ่านข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการพูดที่ประสบผลสำเร็จในการสื่อสารนั้นต้องมีความชัดเจนในการออกเสียง ไม่คลุมเครือ และมีความเหมาะสมตามสถานการณ์

ทักษะการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน การที่จะอ่านข้อความเนื้อเรื่องต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ เช่น ความรู้ความสามารถทางภาษาและประสบการณ์เดิม เป็นต้น นักจิตวิทยา และนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531: 84) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิดและยังเป็นกระบวนการของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมจะพยายามใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรสื่อความหมายหรือให้ข้อมูลที่ตนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านเองก็ย่อมจะต้องสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมาย

บันลือ พงกษะวัน (2531: 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานตัวอักษรออกเสียงเป็นคำหรือประโยคเพื่อสื่อความหมายของผู้เขียนถึงผู้อ่าน โดยการสังเกต การจำรูปคำ การใช้สติปัญญาและใช้ประสบการณ์เดิมในการแปลความหมาย หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดีแต่ต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนต่อเนื่อง (กระบวนการ) เพื่อนำผลของสิ่งที่ได้จากการอ่านมาประเมินแนวคิด แนวปฏิบัติ เอกรินทร์ สัมมาศาล (2532:1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า หมายถึงพฤติกรรม การสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยสื่อสารผ่านข้อเขียนที่ปรากฏเป็นข้อความภาษาที่มีรูปแบบและจุดประสงค์ที่แตกต่างกันไปแทนการพูดโดยตรง ผู้อ่านต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาจึงจะเข้าใจข้อความที่อ่านรวมทั้งต้องมีความคิดและภูมิหลัง ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อใช้เป็นสมมุติฐานเบื้องต้นสำหรับการเดาและใช้เป็นแนวทางการหาความรู้ความคิดของผู้เขียนผู้อื่นมัน (2533 :16) กล่าวว่า ในการอ่านหนังสือ ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่เป็นพื้นฐานของการอ่าน

ได้แก่ 1) ภูมิหลัง ผู้อ่านที่มีความรู้รอบตัวกว้างขวางจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี 2) ประสบการณ์คือ การได้พบได้คุ้นเคยกับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น 3) การรู้เชิงภาษา ผู้อ่านอาจมีอุปสรรคในการอ่านหนังสืออันเนื่องมาจากมีความรู้เกี่ยวกับภาษาไม่เพียงพอ เมื่ออ่านหนังสือที่มีถ้อยคำสำนวน คำพังเพย โวหาร และคำเปรียบเทียบกับที่แหลมคมก็อาจตีความไม่ได้ทำให้การอ่านหมดรสชาติไป เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2536: 24) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านของมนุษย์ 3 ประการ คือ 1) ประสบการณ์เดิม (Schema) ของผู้อ่านเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ความสามารถของผู้อ่านแตกต่างกันเพราะผู้อ่านมีความรู้เดิมมาก่อนจะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้นและเร็วขึ้น ประสบการณ์เดิมจึงเป็นหลักการสำคัญที่ผู้สอนสามารถนำมาใช้เป็นแนวคิด เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้อ่านได้มีโอกาสฝึกใช้ประสบการณ์เดิมของตนมาช่วยในการอ่านรวมทั้งทั้งการใช้ทักษะด้านอื่นๆ เช่น ฟัง พูด เขียน ไปด้วย เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น 2) อภิปัญญา (Meta-Cognition) เป็นความสามารถของผู้อ่านในการเข้าใจกระบวนการคิดของตนในการตีความและแก้ปัญหาต่างๆ จะช่วยให้การเข้าใจในการอ่านดีขึ้น เนื่องจากสามารถใช้ความคิดของตนจากประสบการณ์มาใช้ในการจับใจความ ตีความ แปลความและขยายความได้กลวิธีของการใช้อภิปัญญามีหลากหลายด้วยกัน ที่สำคัญคือ การเดาความเพื่อแก้ปัญหา ความไม่เข้าใจที่ตนประสบในขณะที่อ่านเนื้อความต่าง ๆ การเดาความและการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนจะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้น 3) โครงสร้างของเนื้อความ (Text Structure) เป็นเรื่องสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อความในการอ่านได้ดีหากผู้อ่านเข้าใจการวิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในเนื้อความนั้น ๆ จากการศึกษาความหมายการอ่านข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การอ่าน คือการรับข้อมูลทางสายตาด้วยการแปลความหมายของสระ พยัญชนะสัญลักษณ์ต่างๆ เป็นความหมาย

ทักษะการเขียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ต่อไปนี้ การเขียนใช้เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้องตรงตามความคิดเห็นของผู้เขียนประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ กัน ซึ่งนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเขียนได้จำแนกองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้ ลาโด (Lado, 1968 :98) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์คำศัพท์การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งนอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้ผู้เขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการเขียนและผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเขียนเพื่อใช้สื่อความหมายกับผู้อ่านได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของตนด้วยจากการศึกษาความหมายของการเขียนดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุป

ได้ว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความคิดเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายเพื่อให้บุคคลอื่นได้อ่าน ได้ศึกษาและเพื่อรักษาความรู้ไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลา

แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจของประเทศไทย

สถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดพระนครศรีอยุธยาส่วนใหญ่เป็นโบราณสถาน ได้แก่ วัดและพระราชวังต่าง ๆ พระราชวังในจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีอยู่ 3 แห่ง คือ เจดีย์พระศรีสุริโยทัย วัดใหญ่ชัยมงคล วัดพนัญเชิงวรวิหารและวัดสุวรรณาารามราชวรวิหารเป็นต้น นอกจากนี้ยังมีวังและตำหนักนอกอำเภอพระนครศรีอยุธยาซึ่งเป็นที่สำหรับเสด็จประพาส ได้แก่ พระราชวังบางปะอิน ในเขตอำเภอบางปะอินและตำหนักนครหลวง ในเขตอำเภอนครหลวง

สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและน่าสนใจ

1. เจดีย์พระศรีสุริโยทัยเป็นอนุสรณ์สถานของวีรสตรีไทยพระองค์แรก สมเด็จพระสุริโยทัยซึ่งสิ้นพระชนม์ในการทำสงครามยุทธหัตถีระหว่างสมเด็จพระมหาจักรพรรดิกับพระเจ้าแปร
2. วัดใหญ่ชัยมงคลสร้างในสมัยสมเด็จพระนเรศวร เพื่อเป็นที่ถวายสักการบูชาและปฏิบัติพระกรรมฐาน ปัจจุบันมีการสร้างพระตำหนักสมเด็จพระนเรศวรมหาราช มีผู้นิยมไปนมัสการอย่างสม่ำเสมอเป็นจำนวนมาก
3. วัดสุวรรณาารามราชวรวิหารวัดแห่งนี้มีสิ่งต่างๆที่น่าสนใจไม่ว่าจะเป็นพระอุโบสถซึ่งยังคงรูปแบบสถาปัตยกรรมสมัยอยุธยาตอนปลาย
4. วัดไชยวัฒนารามได้ชื่อว่าเป็นโบราณสถานที่มีความงดงามมากแห่งหนึ่ง ความสำคัญอีกประการหนึ่งคือ วัดนี้เป็นที่ฝังพระศพของเจ้าฟ้าธรรมธิเบศร์(เจ้าฟ้ากุ้ง) กวีเอกสมัยอยุธยาตอนปลายกับเจ้าฟ้าสังวาลย์ซึ่งต้องพระราชอาญาโบยจนสิ้นพระชนม์ในรัชสมัยของพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ
5. วัดพนัญเชิงวรวิหารเป็นพระอารามหลวงชั้นโทชนิดวรวิหาร แบบมหานิกาย เป็นวัดที่มีมาก่อนการสร้างกรุงศรีอยุธยา ไม่ปรากฏหลักฐานว่าใครเป็นผู้สร้าง
6. วัดนิเวศธรรมประวัติมีลักษณะพิเศษคือ มีการตกแต่งเป็นแบบตะวันตกพระอุโบสถคล้ายกับโบสถ์ฝรั่งในศาสนาคริสต์ มีหลังคายอดแหลมและช่องหน้าต่างเจาะโค้งแบบโกธิค
7. วัดพระศรีสรรเพชญ์เป็นวัดสำคัญที่สร้างอยู่ในพระราชวังหลวงเทียบได้กับวัดพระศรีรัตนศาสดารามแห่งกรุงเทพมหานครหรือวัดมหาธาตุแห่งกรุงสุโขทัย ในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1

8. มัสยิดนุรุลยะมาลที่ประกอบศาสนกิจและศูนย์รวมศรัทธาของชุมชนชาวไทยมุสลิมที่อาศัยอยู่ที่นี่มานับศตวรรษ มีรูปทรงศิลปะสถาปัตยกรรมแบบประเทศอียิปต์ อาคารเป็นทรงป็นหยา หลังคามุงกระเบื้องซีเมนต์ พื้นปูด้วยหินอ่อนจากอิตาลี

สถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆที่น่าสนใจ เช่น วิหารพระมงคลบพิตร โบสถ์เซนต์ยอเซฟ วัดธรรมิการาช วัดราชบูรณะ(อยุธยา) วัดพระราม วัดหน้าพระเมรุ วัดพุทไธสวรรย์ วัดมหาธาตุ วัดราชประดิษฐฐาน วัดวรเชษฐาราม วัดสุทธาวาสวิปัสสนา วัดภูเขาทอง

บทสรุป

ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์เป็นการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเพื่อสื่อสารหรืออธิบายความให้นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะชาวต่างชาติให้เข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ศิลปวัฒนธรรมที่น่าสนใจของประเทศไทยคือ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติไทยให้แพร่หลายไปยังต่างประเทศ โดยอาศัยภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลของโลกเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่

เอกสารอ้างอิง

- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). *การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Harris, David P. (1974). *Testing English as a second Language*. New York: McGraw-Hill.
- Krashen, Stephen D. and Terrell, Tracy D. (1983). *The Natural approach*. Oxford: Pergamon Press.
- Lado, Robert. (1968). *Language teaching: A Scientific Approach*. New York: longman Inc.
- Paulston, C.B. and M.N. Bruder. (1976). *Teaching English as a second Language: Techniques and Procedures*. Boston: Wintop Publishers, Inc.
- Rivers Wilga M. (1980). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Rixon, Shelagh. (1986). *Developing Listening skill*. Macmillan Publisher Ltd.

Valette, R.M. and Disick, R.S. (1972). *Modern Language Performance Objectives and Individualization: A Handbook*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

